

1

Cestou po Mulholland Drive k priesmyku Cahuenga sa Boschovi začala ozývať hudba. Najprv z nej počul iba útržky dychových nástrojov odrážajúce sa od vyprahnutých kopcov a splývajúce s hukotom premávky na diaľnici Hollywood Freeway. Nedokázal v nich rozoznať nič, čo by mu niečo hovorilo. Prezradili mu iba toľko, že sa blíži k jej zdroju.

Po chvíli spomalil, lebo na štrkovej bočnej ceste uvidel odstavené autá – dva neoznačené sedany pre detektívov a jedno hliadkové auto. Zaparkoval svoj Caprice tesne za nimi a vystúpil. O hliadkové vozidlo sa opieral policajt v uniforme. Od zrkadla jeho auta sa k stĺpiku s cedulou na druhej strane ťahala žltá policajná páska, akej sa v Los Angeles spotrebujú celé kilometre. Na ceduli sa pod vrstvou čmáraníc dal s trochou námahy rozoznať čierny nápis:

POŽIARNA PRÍSTUPOVÁ CESTA
ZÁKAZ VSTUPU
ZÁKAZ FAJČIŤ

Pochôdzkar s pleťou červenou od slnka a zježenými plavými vlasmi sa pri Harryho príchode odlepil od auta. Okrem statnej postavy na ňom okamžite zaujal obušok. Mal ho zasunutý v kruhu na opasku a jeho koniec bol taký ošúchaný, že pod čiernou akrylovou farbou presvital lesklý kov. Bitkári nosili svoje omlátené obušky s pýchou. Bol to znak – nie veľmi dobre utajené varovanie – a tento muž k nim nepochybne patril. Podľa menovky nad vreckom sa volal Powers. Sklonil hlavu a pozrel sa na Harryho cez zrkad-

lové okuliare, ktoré si nezložil, aj keď slnko už zapadlo a v sklách sa mu odrážala obloha zafarbená poslednými lúčmi do oranžova. Takéto západy slnka Boschovi vždy pripomenuli žiaru ohňov, ktorá sa dvíhala k nebu pri nepokojoch pred pár rokmi.

„Harry Bosch,“ skonštatoval Powers prekvapene. „Kedy ste sa vrátili do práce?“

Bosch si ho chvíľu mlčky premeriaval. Nepoznal ho, to však nič neznamenalo. Jeho príbeh zrejme poznali všetci policajti hollywoodskej divízie.

„Len teraz,“ odvetil.

Nepokúsil sa podať mu ruku. Na mieste činu sa to nerobí.

„Prvý prípad po návrate do roboty, čo?“

Harry vytiahol cigaretu a zapálil si. Bolo to proti predpisom, to ho však trápilo zo všetkého najmenej.

„Tak nejako,“ prikývol a zmenil tému. „Kto je tam doľu?“

„Edgar a tá nová z pacifickej – tá jeho súkmeňovkyňa.“

„Riderová.“

„Možno.“

Na to už Bosch nič nepovedal. Vedel, čo znamená ten pohrdavý tón. Nezáležalo na tom, že Kizmin Riderová má špičkový detektívny talent. Aj keby to Powersovi povedal, nič na jeho postoji by sa nezmenilo. Zrejme totiž videl jediný dôvod, prečo stále nosí uniformu a nie zlatý odznak detektíva – skutočnosť, že bol belochoom v čase, keď sa prednostne povyšovali ženy a príslušníci menších. Bolo to ako boľavý vred, ktorého sa radšej netreba dotýkať.

Ten muž si však Boschovo mlčanie vysvetlil ako nesúhlas, a tak pokračoval: „Ale vraveli mi, že keď sem dorazia esel a káel, mám ich pustiť autom. Tipujem, že okolie už prezreli, takže tam nemusíte ísť pešo.“

Boschovi pár sekúnd trvalo, kým si uvedomil, že hovorí o súdnom lekárovi a zamestnancoch kriminalistického laboratória. Vyslovil to, akoby to boli mená dvoch ľudí, ktorých dnes pozval na piknik.

Vyšiel na chodník, zahodil ohorok a nezabudol ho poriadne zašliapnúť. Nebolo by najvhodnejšie začať prácu na oddelení vražd tým, že spôsobí požiar.

„Prejdem sa,“ vyhlásil. „A čo poručička Billetsová?“

„Tá tu ešte nie je.“

Prešiel k svojmu autu a natiahol sa cez otvorené okno po kufrík. Potom sa vrátil k Powersovi.

„Kto ho našiel?“

„Ja.“

Powers bol na seba zjavne pyšný.

„Ako ste ho otvorili?“

„V aute mám planžetu. Otvoril som dvere a potom kufor.“

„Prečo?“

„Kvôli smradu. Bolo to jasné.“

„Mali ste rukavice?“

„Nie. Nenosím ich.“

„Čoho ste sa dotkli?“

„Kľučky na dverách, páčky na otváranie kufra a to bude asi tak všetko.“

„Vypočul vás Edgar alebo Riderová? Alebo ste sám napísali nejakú správu?“

„Zatiaľ nie.“

„Počujte, Powers, keď ste už na seba taký pyšný, nabudúce to auto neotvárajte, dobre? Všetci chceme byť detektívmi, ale nie všetci nimi aj naozaj sme. Práve takto sa vie najhoršie dosrať miesto činu. Myslím, že to viete aj vy.“

Videl, ako policajtovi potemnela tvár a napli sa svaly okolo sánky.

„Viete, Bosch, keby som to nahlásil len ako podozrivé vozidlo, ktoré smrdí, akoby v ňom bola mŕtvola, akurát by ste sa zarehotali, že hovno viem, a nechali ju tu hniť na slnku, až by z vášho miesta činu neostalo vôbec nič!“

„To je možno pravda, ale potom by to bolo na nás. Možno by sme tú chybu spravili a možno nie. Teraz ste nás predbehli a posrali ste to vopred.“

Powers stále zúrilo, už však nič nevravel. Bosch počkal niekoľko sekúnd, či nebude chcieť v tejto debata pokračovať, a potom sa ho spýtal: „Mohli by ste mi podvihnúť pásku, prosím?“

Policajt sa presunul k žltej páske. Mohol mať asi tak tridsaťpäť rokov a podľa gestikulácie to bol ostrieľaný veterán práce na ulici. Nadvihol pásku a Harry popod ňu prešiel

na druhú stranu. Keď už bol k nemu chrbtom, Powers naňho zavolať: „Nestrafte sa!“

„To bolo dobré, Powers. Jedna nula pre vás.“

Požiarňa cesta mala šírku jedného auta a okraje zarastené krovím, ktoré siahalo Harrymu až po pás. Lemovali ju aj dva pásy odpadkov – odpoveď ľudí na zákaz vstupu. Zrejme patrila k obľúbeným zašivárňam tínedžerov z mesta.

Hudba silnela každým krokom, stále ju však nedokázal identifikovať. Asi po štyristo metroch narazil na rozšírené miesto vysypané štrkom, ktoré slúžilo ako parkovisko pre cisterny na hasenie požiarov v okolitých kopcoch. Dnes z neho bolo miesto činu. Na druhej strane na ňom stál biely Rolls-Royce Silver Cloud a vedľa neho Harryho partneri Edgar a Riderová. Kizmin zakresľovala miesto činu do notesa a Jerry všetko premeriaval a diktoval jej údaje. Keď zarezal Boscha, mávol mu na pozdrav rukou v latexovej rukavici a nechal meradlo hlasno zacvknúť.

„Kde trčíš, Harry?“

„Maľoval som,“ vysvetlil Bosch, kráčajúc k nemu. „Musel som sa umyť, prezliecť a poodkladať veci.“

Keď sa dostal bližšie ku kraju čistiny, otvoril sa mu výhľad na mesto pod cestou. Boli na výbežku priamo nad zadnou časťou štadióna Hollywood Bowl vzdialenou menej ako pol kilometra vzdušnou čiarou. Práve z neho prichádzala tá hudba. Losangeleská filharmónia mala slávnostný koncert pri príležitosti Sviatku práce a konca bejzbalovej sezóny. Pozrel sa na osemnásťtisíc ľudí v hľadisku, ktoré sa ťahalo po opačnom svahu kaňonu. Užívali si jeden z posledných nedeľňajších večerov tohto leta.

„Bože,“ povedal nahlas a premýšľal o probléme, ktorý to znamenalo.

Aj Edgar a Riderová sa pozreli tým smerom.

„Čo tu máme?“ spýtal sa ich.

Odpovedala mu Kizmin. „Jedného v kufri. Beloch, zastrelený. Viac sme zatiaľ nezistili. Nechávame ho zavretého, ale všetci už pracujú naplno.“

Vykročil k rollsu okolo začiatnených pozostatkov po starom táboráku priamo uprostred čistiny. Obaja partneri šli za ním.

„Je v poriadku?“ spýtal sa, keď už boli pri aute.

„Áno. Prezreli sme ho,“ odvetil Edgar. „Nikde nič. Trocha krvi presiaklo pod auto, ale to je asi tak všetko. Už dávno som nevidel také čisté miesto činu.“

Jerry Edgar, ktorého na miesto privolali z domu ako všetkých ostatných, mal na sebe modré džínsy a biele tričko s policajným emblémom a nápisom LAPD-VRAŽDY na ľavom vrecku. Keď šiel okolo, Harry videl, že vzadu má nápis NÁŠ DEŇ SA ZAČÍNA, KEĎ SA VÁŠ KONČÍ. Vypasované tričko prudko kontrastovalo s jeho tmavou pleťou a zdôrazňovalo mohutné svaly. K rollsu kráčal s eleganciou rodeného športovca. Bosch s ním občas spolupracoval už šesť rokov, no ešte nikdy s ním nebol aj mimo práce. Preto si až teraz uvedomil, že kolega zrejme bude naozaj športovec a pravidelne na sebe pracuje.

Bolo neobvyklé, že na sebe nemá jeden zo svojich elegantných oblekov značky Nordstrom, Bosch však vedel prečo. Neformálne oblečenie mu v podstate zaručovalo, že sa vyhne špinavej robote – oznamovaniu smrti najbližším príbuzným.

Pred rollsom obaja spomalili, akoby to, čo v ňom nájdu, mohlo byť nákazlivé. Parkoval zadkom na juh a bol dobre viditeľný z horných tribún štadióna. Harry sa nad tým znova zamyslel.

„A to ho chcete vyfahovať rovno pred všetkými, čo tam sedia s vínom a sendvičmi?“ spýtal sa. „Ako to asi bude vyzerať v telke?“

„No...“ odvetil Edgar, „vraveli sme si, že toto rozhodnutie necháme na tebe, Harry. Veď vieš, si trojka...“

S úsmevom naňho žmurkol.

„No jasné,“ prikývol Bosch sarkasticky. „Som trojka.“

Ešte stále si celkom nezvykol na to, že je čosi ako veliteľ. Už osemnásť mesiacov oficiálne nevyšetroval nijakú vraždu, nieto žeby ešte riadil vyšetrovaciu skupinu. V januári sa vrátil z nedobrovoľnej dovolenky, na ktorú ho poslali pre priveľký stres na pracovisku, a ocitol sa na oddelení pre krádeže vlámaním. Veliteľka detektívov, poručička Grace Billetsová, to odôvodnila tým, že sa takto bude môcť lepšie adaptovať na detektívnu prácu. Vedel, že je to klamstvo, lebo robila iba to, čo jej prikázali zhora, ale aj tak to

ponižujúce miesto bez námietok prijal. Vedel, že ho skôr či neskôr zavolajú na vraždy.

Po ôsmich mesiacoch papierovania a občasného zatknutia za vlámanie ho Billetsová zavolala k sebe s tým, že robí zmeny na oddelení. Objasnenosť vrážd v divízii totiž klesla na historické minimum. Momentálne sa im darilo objasniť iba slabých päťdesiat percent. Za veliteľku ju vymenovali takmer pred rokom a musela uznať, že k najhoršiemu prepadu došlo práve za jej velenia. Bosch jej mohol prezradiť, že za to čiastočne môže fakt, že nevyužíva štatistické finty, ktorými si vždy pomáhal jej predchodca Harvey Pounds, ale radšej si to nechal pre seba. Namiesto toho iba mlčky počúval jej plány na reorganizáciu celého oddelenia.

Prvým krokom bolo preveliť ho od septembra z vlámaní na vraždy. Na jeho miesto sa mal presunúť detektív Selby, ktorý ledva zvládal sám seba, nieto ešte prácu. Oddelenie vrážd mala obohatiť aj mladá perspektívna detektívka, ktorá predtým pracovala v pacifickej divízii – istá Kizmin Riderová. Okrem toho sa Billetsová rozhodla pre dosť radikálny krok, v rámci ktorého nemali na vraždách pracovať detektívi po dvojiciach, ako bolo zvykom, ale v trojiciach. Každý mal veliť detektív tretej triedy. Bola to Harryho hodnosť, takže vyfasoval velenie prvej trojice.

Dôvod pre tento krok bol logický – aspoň teda na papieri. Väčšina vrážd sa vyšetrí za prvých štyridsaťosem hodín po nahlásení, alebo vôbec nie. Poručička chcela vyššiu objasnenosť, a tak sa rozhodla na každý prípad nasadiť viac ľudí. No pre deväť detektívov, ktorí predtým robili v štyroch dvojiciach, a ani na papieri však nevyzeralo dobre, že teraz tam ostali iba tri skupiny. Znamenalo to totiž, že ich čaká každý tretí a nie až štvrtý prípad. Z vyššieho počtu prípadov vyplývalo viac práce, dní na súde, nadčasov a stresu. Jediné, čo na tom mohlo byť pozitívne, boli nadčasy. Billetsová však bola ako skala a námietky podriadených jednoducho ignorovala. Nový plán jej vyniesol aj nelichotivú prezývku.

„Hovoril už niekto s Biletárkou?“ spýtal sa Bosch.

„Volala som jej,“ odvetila Riderová. „Odišla na víkend do Santa Barbary. Nechala službe číslo. Hneď sa vracia, ale

nebude tu skôr ako o hodinu a pol. Vravela, že najprv musí vysadiť manžela a potom asi vyrazí rovno do divízie.“

Harry prikývol a prešiel k zadnej časti rollsu. Okamžite ho do nosa udrhel ten smrad. Bol slabý, ale nedal sa s ničím pomýliť. Prikývol, aj keď mu nikto nič nevravel, položil kufrík na zem a vybral z papierového balenia dve latexové rukavice. Potom odložil kufrík za seba, aby mu neprekážal.

„Tak sa na to pozrieme,“ vyhlásil, nafahujúc si rukavice. Neznášal ich. „Postavte sa blízko, aby tí v Bowle nemali väčšie predstavenie, než na aké prišli.“

„Nie je to pekný pohľad,“ prikývol Edgar a pristúpil bližšie.

Všetci traja sa postavili tak, aby návštevníci koncertu nevideli do kufru. Bosch vedel, že aj tak by každý, kto má poriadny ďalekohľad, musel vedieť, čo sa deje. Koniec koncertov, boli v Los Angeles.

Kým otvoril kufor, pozrel sa na špeciálnu poznávaciu značku auta. Bol na nej nápis TNA. Kým sa naň stihol opýtať, Edgar mu vysvetlil:

„Patrí TNA Productions na Melrose Avenue.“

„T and A?“

„Nie, tak ako je to tu. T-N-A.“

„Kde na Melrose?“

Jerry vytiahol notes a začal v ňom listovať. Tá adresa pripadala Harrymu povedomá, no nevedel ju celkom presne zaradiť. Vedel, že to bude niekde blízko štúdia Paramount, ktoré zaberalo celý blok 550. Obklopovali ho menšie produkčné domy a štúdiá ako sprievodné rybky, čo krúžia okolo žraloka a čakajú na zvyšky z jeho koristi.

„Ideme na to.“

Obrátil pozornosť naspäť na kufor. Videl, že ho iba privreli, aby sa znova nezamkol. Opatrne ho jedným prstom podvihol.

Keď sa otvoril, na všetkých troch detektívov sa vyvalil hnusný zápach smrti. Bosch ľutoval, že nemá zapálenú cigaretu, ale tieto časy sa už skončili. Vedel, čo by zástupca obhajoby vedel urobiť s jediným odklepnutým popolom niektorého z policajtov. Dôvodné pochybnosti sa dali založiť aj na najmenších zámienkach.

Naklonil sa, aby lepšie videl, no dával si pozor, aby sa nohavicami nedotkol nárazníka. V kufri ležala mŕtvola muža. Mal sivastú kožu, drahé ľanové nohavice s dokonale vyžehlenými pukmi, svetlomodrú košeľu s kvetinovým vzorom a koženú športovú bundu. Nohy mal bosé.

Ležal na boku schúlený do kľbka, iba ruky nemal pod sebou, ale za chrbtom. Harrymu sa zdalo, že mu ich zrejme spútali a po smrti rozviazali. Lepšie sa mu prizrel a na jednom zápästí našiel drobnú odreninu, najskôr asi od toho, ako ten človek bojoval s putami. V kútikoch zavretých očí mu zaschlo čosi svetlé, takmer až priesvitné.

„Zapíš nález, Kiz.“

„Jasné.“

Sklonil sa ešte hlbšie. V ústach a nose mŕtveho bolo vidieť zaschnutú krvavú penu. Vlasy mal celé zlepené od krvi, ktorá na koberčeku pod ním vytvorila celkom slušnú kaľuž. Bolo vidieť aj dieru v kufri, ktorou vytekla na zem. Nachádzala sa asi tridsať centimetrov od hlavy a vyzerala ako hladko vyrezaná do kovu. Nebola to diera po projektile. Zrejme tam ostala po uvoľnenej skrutke.

Na krvavom zátylku sa dali rozoznať dve rany, ktorými guľky vnikli do lebky – presnejšie, do jej okcipitálnej časti. Odborný názov mu prišiel sám od seba. Priveľa pítiev, pomyslel si. Vlasy pri rane boli spálené od výstrelu a na koži bolo vidieť stopy po pušnom prachu. Muselo ísť o strelbu z bezprostrednej blízkosti. Výstupné rany Bosch nenašiel. Dvadsaťdvojky, pomyslel si. Tie lietajú po lebke hore-dolu ako kamienky v prázdnom zaváracom pohári.

Pozrel sa hore a videl, že veko kufra je znútra postriekané od krvi. Dlhو naň hľadel a potom sa vystrel, aby si prezrel celý kufor a prešiel v duchu zoznam vecí, na ktoré si treba dať pozor. Keďže sa krv nenašla nikde na prístupovej ceste, k vražde muselo dôjsť na tomto mieste. Stále však ostávalo viacero otázok. Prečo práve tu? Prečo obeť chýbajú topánky aj ponožky? Prečo jej rozviazali ruky? Nateraz ich nechal tak.

„Pozreli ste sa po peňaženke?“ spýtal sa bez toho, aby sa obzrel na kolegov.

„Ešte nie,“ odvetil Edgar. „Spoznávaš ho?“

Až teraz sa pozrel aj na tvár. Stále z nej vyžaroval des. Ten chlap pred smrťou zavrel oči. Musel vedieť, čo ho čaká. Harry uvažoval, či to, čo má zaschnuté okolo očí, sú slzy.

„Nie. Ty áno?“

„Nie. Aj tak je na kašu.“

Bosch opatrne podvihol dolný okraj koženej bundy, no v nohaviciach nebola ani peňaženka, ani doklady. Celkom ju roztvoril a zistil, že náprsná taška je vo vnútornom vrecku s nášivkou obchodu Fred Haber. Okrem nej tam bola aj obálka ako na letenky. Všetko vybral.

„Zavrite to,“ povedal a odstúpil od auta.

Edgar zavrel kufor tak jemne ako hrobár veko na rakve. Bosch sa vrátil k svojmu kufríku. Čupol si a položil naň obálku aj peňaženku.

Prvá prišla na rad peňaženka. V priehradkách na ľavej strane bola hotová batéria kreditných kariet a za plastovým okienkom na pravej zase vodičský preukaz na meno Anthony N. Aliso.

„Anthony N. Aliso,“ povedal Edgar. „Skrátene Tony. TNA. TNA Productions.“

Ako bydlisko sa uvádzala adresa v Hidden Highlands, čo bola drobná enkláva v Hollywood Hills neďaleko Mulholland Drive. Patrila k štvrtiam boháčov obkoleseným vysokým múrom a chráneným dvadsaťštyrihodinovou strážnou službou zloženou prevažne z policajtov na dôchodku alebo aj v aktívnej službe. Dobré sa hodila k rolls-royceu.

Harry roztvoril priehradky na bankovky. Boli plné. Bez toho, aby vyberal peniaze von, narátal dve stodolárovky a osem dvaciek. Oznamil to Riderovej, aby to mohla zapísať. Potom otvoril obálku z aerolínií. Obsahovala potvrdenie na jednosmerný let American Airlines z Las Vegas do Los Angeles na piatok večer o 22:05. Pozrel sa na zadnú stranu, nenašiel však nálepku ani pricvaknutý lístok, ktorý by naznačoval, že cestujúci mal so sebou aj nejakú batožinu. Zarazilo ho to. Nechal peňaženku aj letenku na kufříku a nazrel do auta cez zavreté okno.

„Batožina?“ spýtal sa.

„Žiadna,“ odvetila Riderová.

Vrátil sa ku kufru a znova ho otvoril. Odhrnul mŕtvemu rukáv koženej bundy, aby sa mu mohol pozrieť na zápästie.

Mal na ňom zlaté rolexky s ciferníkom obloženým drobnými diamantmi.

„Doriti!“

Obrátil sa. Bol to Edgar.

„Čo je?“

„Nemám zavolať DVOZ?“

„Prečo?“

„Talianske meno, neokradli ho, dve rany do hlavy. Toto je záležitosť pre ľudí z organizovaného zločinu, Harry. Nezavoláme im?“

„Ešte nie.“

„Len ti hovorím, čo spraví Biletárka, len čo sa to dozvie.“

„To sa ešte uvidí.“

Bosch si znova prezrel mŕtvolu, najmä jej skrivenú, zakrvavenú tvár. Potom zavrel kufor.

Čistina sa končila už pár krokov od auta. Bol z nej nádherný výhľad na mesto. Na východe sa ťahal Hollywood a v ľahkom opare sa dali ľahko rozoznať aj vežiaky v centre. Svetlá na štadióne prežrádzali, že beží večerný zápas. Mesiac pred koncom ligy mali Dodgers vyrovnané skóre s Coloradom a nahadzoval Nomo. Harryho vo vrecku páľil lístok, no od začiatku vedel, že sa tam určite nedostane. Dnes nemal šancu ani sa k nim priblížiť. Vedel aj to, že Edgar má pravdu. Tá vražda vykazovala všetky znaky vybavovania účtov medzi mafiánmi. Mali by na ňu upozorniť spravodajskú divíziu na boj proti organizovanému zločinu – ak nie preto, aby prevzala vyšetrowanie, tak aspoň aby im poradila. Zatiaľ sa mu však do toho nechcelo. Už hrozne dlho nemal prípad. Nechcel sa ho hneď na úvod vzdať.

Obrátil zrak naspäť na Hollywood Bowl. Zdalo sa, že eliptický štadión na opačnom svahu je vypredaný do posledného miesta. Najvyššie rady boli nielen najďalej od hudobníkov, ale zároveň takmer na jednej úrovni so zaparkovaným rollsom. Napadlo mu, koľko ľudí ich asi v tejto chvíli pozoruje. Opäť mu to pripomenulo dilemu, ktorej čelil. Musel rozbehnúť vyšetrowanie, ale keby pred takýmto publikom vytiahli z auta mŕtvolu, polícia by si to škaredo odskákala od médií a verejnej mienky.

Edgar mu zase raz čítal myšlienky.

„Kašli na to, Harry. Nikomu na tom nezáleží. Pred pár rokmi sa pri džezovom festivale jedna dvojica rozhodla, že si to rozdá rovno tu, pred všetkými. Keď skončili, zožali búrlivý aplauz. Chlap sa postavil tak ako bol – holý – a normálne sa uklonil.“

Bosch sa po ňom obzrel, či to myslí vážne.

„Čítal som to v *Times* – v rubrike *Toto je možné iba v L. A.*“

„Vieš, Jerry, toto je filharmónia. Chodia na ňu iní ľudia, chápeš? Okrem toho by som sa v tej rubrike nechcel ocitnúť aj ja.“

„Okej, Harry.“

Pozrel sa na Riderovú. Zatiaľ toho veľa nepovedala.

„Čo si myslíš, Kiz?“

„Neviem. Ty si trojka.“

Bola drobná, asi tak meter päťdesiatdva, a aj s pištoľou nevážila viac ako štyridsaťpäť kíľ. Nemala by šancu stať sa policajtkou, keby zbor nebol ženám znížil požiadavky na fyzickú zdatnosť. Mala svetlohnedú pleť, krátke rovné vlasy, džínsy a ružovú košelu pod čiernym športovým sakom. Na takej drobnej postave sa nedalo nijako zamaskovať, že má na pravom boku puzdro s Glockom 17.

Billetsová vravela, že s ňou pracovala v pacifickej divízii. Riderová mala na starosti prípady lúpeží a podvodov, no občas ju volali aj na vraždy s finančným pozadím. Údajne dokázala spracovať miesto činu rovnako dobre ako veteráni z oddelenia vrážd, a tak ju dala preveliť do Hollywoodu, aj keď sa musela zmieriť s tým, že sa tam dlho neohreje. Riderovú čakala veľká kariéra. Patrila hneď k dvom menšinám naraz, a v kombinácii s anjelom stráženým v Parkerovom centre – Billetsová si nebola istá, kto to je – mala zaručené, že pôjde vyššie. Pobyt v Hollywoode mohla považovať za čosi ako stáž, kým nastúpi do „Skleného domu“.

„A čo OPG?“ spýtal sa.

„S tými sme sa neponáhľali,“ odvetila Kizmin. „Mysleli sme si, že ešte potrvá, kým budeme môcť to auto odtiahnuť.“

Harry prikývol. Presne to od nej čakať. Oficiálna policajná garáž bola zvyčajne až celkom na konci miest, kam

treba zavolať. Teraz vlastne iba naťahoval čas – odkladal rozhodnutie otázkami, na ktoré vopred poznal odpoveď.

Nakoniec sa predsa rozhodol.

„Dobre,“ povedal. „Zavolaj tam. Povedz im, nech prídu, ale nech si vezmú auto s plošinou. Aj keby mali poruke inú odťahovku, nech ju pošlú preč a privezú plošinu. Telefón mám v kufríku.“

„Jasné,“ prikývla Riderová.

„Prečo s plošinou, Harry?“ nechápal Edgar.

Bosch neodpovedal.

„Sťahujeme celý cirkus,“ povedala namiesto neho Riderová.

„Čože?“ spýtal sa Edgar.

Namiesto odpovede šla k Harryho kufríku. Bosch musel potláčať úsmev. Vedela, čo robí, a on začínal chápať, čo v nej vidí Billetsová. Zapálil si cigaretu, vyhorenú zápalku zasunul pod celofánový obal škatuľky a tú si strčil naspäť do vrečka.

Kým fajčil na kraji čistiny, odkiaľ videl priamo na štadión, uvedomil si, že tam aj oveľa lepšie počuje. Po chvíli dokonca vedel povedať, čo hrajú.

„Šherezáda,“ povedal.

„Čo, Harry?“ spýtal sa Edgar.

„Ten kus, čo hrajú, sa volá *Šherezáda*. Nikdy si ho nepočul?“

„Ani teraz ho poriadne nepočujem, Harry. Len samé ozveny.“

Bosch luskol prstami, lebo si odrazu spomenul. Priam videl klenutú bránu štúdia, ktorá mala vyzeráť ako zmenšenina Víťazného oblúka.

„Tá adresa na Melrose,“ povedal. „Je to hneď vedľa Paramountu. Patrí jednému z malých štúdií, čo sa na ňom priživujú. Myslím, že je to Archway.“

„Fakt? Ale áno. Asi máš pravdu.“

Vrátila sa k nim Riderová.

„Odťahovka je na ceste,“ oznámila im. „Mala by doraziť do štvrt hodiny. Hovorila som aj s labákom a ľuďmi zo súdneho lekárstva. Aj tí už idú. Chlapi z labáku práve skončili s vlámačkou v kaňone Nichols, takže by tu mali byť čo nevidieť.“

„Fajn,“ prikývol Harry. „Prešiel už niekto výpoveď toho obuškára?“

„Iba predbežnú,“ odvetil Jerry. „Nie je to náš typ. Vraveli sme si, že ho radšej necháme trojke.“

Inými slovami, obaja vycítili rasistickú nenávisť, ktorá z neho voči nim vyžarovala.

„Dobre, tak to spravím ja,“ povedal Bosch. „Vy zatiaľ dokončíte mapovanie a znova preverte najbližšie okolie. Tentoraz sa zamerajte na iné oblasti.“

Uvedomil si, že im hovorí niečo, čo nemusí.

„Pardon. Sami viete, čo robiť. Vravím len toľko, že nemieme dopustiť žiadnu chybu. Mám pocit, že toto bude ôsmy z desiatich.“

„A čo DVOZ?“ vyzvedal Edgar.

„Už som vravel, že ešte nie.“

„Ôsmy z desiatich?“ spýtala sa Kizmin zmätene.

„Ôsmy z desiatich prípadov,“ vysvetlil jej Jerry. „Celebrita. Filmári. Ak je v tom kufri nejaké veľké zviera z Archway, chytiť sa toho novinári. Nenechajú si to ujsť. Mŕtvy chlap v kufri rollsu je zaujímavá správa, ale mŕtvy filmár v kufri rollsu je ešte zaujímavejší.“

„Archway?“

Bosch ich opustil a nechal Edgara, nech jej vysvetlí základné fakty života vo vzťahu k vraždám, médiám a filmárskej brandži v Hollywoode.

Oblizol si prsty, zahasil nimi cigaretu a strčil ju k zápalke pod celofánový obal škatuľky. Potom vykročil naspäť k tristo metrov vzdialenej Mulholland Drive. Šiel pomaly a prezeral si obe strany štrkovej cesty. Bohužiaľ, bolo tam toľko smetí, že nedokázal posúdiť, ktoré z nich – cigaretový ohorok, fľaša od piva, použitý kondóm – by mohli súvisieť s tým rollsom. Najväčšmi sa zameral na krv. Keby sa na prístupovej ceste našla krv obete, znamenalo by to, že ju zabili inde a až potom previezli sem. Ak nie, potom zrejme k vražde došlo priamo tu.

Aj pri tomto bezvýslednom pátraní si náhle uvedomil, že je dokonale uvoľnený, možno dokonca až šťastný. Konečne robil, čo najlepšie vie. Konečne znova plnil svoje poslanie. Skutočnosť, že najprv musel zahynúť ten chlap v kufri, mu

to nijako nepokazila. Zahynul by bez ohľadu na to, či by sa Harry prepracoval naspäť na vraždy alebo nie.

Na Mulholland Drive stáli hasičské autá. Boli dve a obklopoval ich batalión hasičov, ktorí zjavne na niečo čakali. Zapálil si ďalšiu cigaretu a pozrel sa na Powersa.

„Máme problém,“ oznámil mu uniformovaný policajt.

„Aký?“

Kým Powers mohol odpovedať, pristúpil k nim jeden z hasičov v bielej prilbe veliteľa zásahu.

„Vy tu velíte?“ spýtal sa Boscha.

„Áno.“

„Som veliteľ John Friedman,“ predstavil sa. „Máme problém.“

„To som už počul.“

„O deväťdesiat minút sa v Bowle skončí koncert. Na záver je pripravený ohňostroj. Problém je v tom, že tento tu vrel, že hore máte mŕtvolu, takže je to miesto činu. To je problém. Ak sa tam nedostaneme pred ohňostrojom, nijaký sa nekoná. Nemôžeme ho dovoliť. Keď nebudeme pripravení, jediná zblúdila raketa by mohla podpáliť celý svah, chápete?“

Harry si všimol, ako sa Powers uškŕňa nad jeho dilemou. Ignoroval ho a obrátil pozornosť na Friedmana.

„Koľko času potrebujete na prípravu?“

„Maximálne desať minút. Stačí nám vyjsť tam tesne pred prvou salvou.“

„A do konca je ešte deväťdesiat minút?“

„Teraz už asi osemdesiatpäť. Keď zrušíme ohňostroj, budeme mať na krku poriadne nazlostný dav.“

Bosch si uvedomil, že v poslednom čase nerozhoduje ani tak on, ako skôr okolnosti.

„Vyčkajte, kde ste, pán veliteľ. Do hodiny a štvrt vypadneme. Nemusíte nič rušiť.“

„Ste si istý?“

„Môžete sa spoľahnúť.“

„Pán detektív?“

„Čo?“

„Tou cigaretou porušujete zákon.“

Veliteľ hasičov ukázal na dočmáranú ceduľu.

„Pardon.“

Harry odišiel na kraj cesty zahasiť cigaretu a Friedman zase k svojim ľuďom, aby ohlásili, že predstavenie môže pokračovať až do veľkolepého finále. Bosch si uvedomil, akú hrozbu to znamená. Dobehol ho.

„Pán veliteľ, môžete im povedať, že môžu pokračovať, ale nehovorte nič o mŕtvole. Nechceme, aby sa sem zbehli novinári a nad hlavou nám krúžili televízne vrtuľníky.“

„Rozumiem.“

Poďakoval sa mu a obrátil pozornosť k uniformovanému policajtovi.

„Nemáte šancu vybaviť to za hodinu a štvrt,“ povedal mu Powers.

„To nechajte na mňa. Už ste vypísali hlásenie?“

„Ešte nie. Musel som riešiť tých požiarnikov. Pomohlo by mi, keby ste tam hore mali vysielaciu.“

„Čo keby ste mi teda porozprávali všetko od začiatku?“

„A čo oni?“ spýtal sa Powers ukazujúc smerom k čistine. „Prečo so mnou nehovorí jeden z nich: Edgar alebo Riederová?“

„Pretože majú inú prácu. Tak čo, porozprávate mi to, alebo nie?“

„Už som vám povedal všetko.“

„Od začiatku, Powers. Povedali ste mi, čo ste robili po tom, ako ste sa pozreli na to auto. Prečo vás zaujalo?“

„Nemám k tomu veľmi čo dodať. Obyčajne sa tu raz za šichtu zastavím a vyžienim odroňov.“

Ukázal na kopec nad Mulholland Drive. Tesne pod hrebeňom sa vinul rad domov, zväčša na pilótach. Vyzerali ako obytné prívěsy zavesené vo vzduchu.

„Večne nám odtiaľ vyvolávajú. Vraj tu vidia ohne, partie ožranov, satanistov a čo ja viem čo ešte. Asi im to kazí výhľad. Keď už zaň vysolili milióny dolárov, nechcú si ho dať skaziť, a tak sem chodím vyháňať zberbu. Väčšinou sú to unudení debili z Valley. Hasiči tu mali zamknutú bránu, ale zvalil im ju ožratý šofér. To bolo pred šiestimi mesiacmi. Tomuto mestu trvá vždy aspoň rok, kým niečo opraví. Doriti, pred tromi týždňami som si dal žiadanku na monočlánky do baterky a ešte stále na ne čakám! Keby som si nekúpil vlastné, bol by som na nočnej potme! Mes- to na to serie. Proste...“